

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 ноември 1979 година¹

По съединени дела 16 - 20/79

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Hof van Cassatie (Белгия), в производството, висящо пред този съд, между

Openbaar Ministerie (Прокуратура)

и

Joseph Danis (Дело 16/79)

Edward Depre (Дело 17/79)

Gerard Ingelbrecht (Дело 18/79)

Walther Van De Ryse (Дело 19/79)

Robrecht Huys (Дело 20/79)

относно тълкуването на разпоредбите на Общността относно свободното движение на стоки с оглед да се прецени съвместимостта с тези разпоредби на национална система за нотифициране при увеличение на цените на стоките,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. O'Keeffe и г-н А. Touffait (председатели на състав), г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart and г-н G. Bosco, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Maugas,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото:

Решение

1. С Решение от 9 януари 1979 г., постъпило в секретариата на Съда на 2 февруари 1979 г., Hof van Cassatie (Касационен съд) е отправил до Съда преюдициален въпрос по член 177 от Договора за ЕИО по дело 16/79 относно тълкуване на член 30 от Договора за ЕИО. Тъй като същият съд е отправил до Съда идентични въпроси с решения от същата дата по дело 17/79, дело 18/79, дело 19/79 и дело 20/79, тези дела са съединени за целите на решението. Въпросите са повдигнати в хода на наказателното производство, заведено пред белгийските съдилища от Openbaar Ministerie срещу ответниците по главните производства, които са производители или търговци на храна за животни и които са обвинени, че са увеличили своите цени на няколко пъти между 1 септември 1972 г. и 4 април 1973 г. без да нотифицират преди това министъра по икономическите въпроси в съответствие с условията, предвидени от Заповед на Белгийското Министерство от 22 декември 1971 г. (Belgisch Staatsblad от 28 декември 1971 г.).

¹ Език на производството: нидерландски.

2. Заповедта на Министерството от 22 декември 1971 г. предвижда в член 1, параграф 1, че „производителите и вносителите нотифицират министъра по икономическите въпроси ... за всички увеличения на цените, които те възнамеряват да приложат на белгийския пазар, на всички продукти, суровини, хранителни стоки и потребителски стоки и на всички услуги най-късно два месеца преди тези увеличения да влязат в сила”. По силата на член 4 от същата заповед, двумесечният срок спира да тече, ако компетентните органи установят, че нотифицирането за увеличение не съдържа цялата необходима информация. В този случай срокът на изчакване започва да тече от датата, на която е получена допълнителната информация. На последно място, член 5 предвижда, че министърът по икономическите въпроси може да съобщи на предприятието, извършващо нотификацията, преди изтичането на срока за изчакване, „че нотифицираното увеличение не може да се приложи изцяло или частично за срок не повече от шест месеца...”.

3. Обвинените по основните дела са заявили, *inter alia*, че задължението за нотифициране, предвидено във въпросната министерска заповед представлява мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение, и следователно - забранена по силата на член 30 от Договора поради срока, наложен по отношение на нотифицирането, и правомощието, дадено на компетентните органи да отлагат частично или изцяло прилагането на увеличението на цените.

4. За да може да достигне до решение по този въпрос Hof van Cassatie, Белгия, е отправил за преюдициално запитване следния въпрос до Съда по всяко едно от делата:

„Трябва ли член 30 от Договора за ЕИО да бъде тълкуван в смисъл, че забраната на мерки с ефект равностоен на количествени ограничения на вноса, обхваща също така и правилата, които се съдържат в министерската заповед от 22 декември 1971 г., която налага на всички производители и вносители задължението да нотифицират предварително в двумесечен срок за всяко увеличение на цените, което те възнамеряват да приложат на белгийския пазар по отношение на всички продукти, суровини, хранителни стоки и потребителски стоки, и на всички услуги, доколкото тези правила:

а) не правят разграничение между вносните и местните стоки;

б) предоставят на министъра правомощието да предотврати или, най-малкото, да забави извън допустимите граници прехвърлянето на непосредствените последици от увеличенията на цените на вносните стоки;

в) по-специално по отношение на предприятия, като това на жалбоподателя, който се занимава с производство на фураж за животни, неизбежно водят до такова забавяне в резултат на предписаната административна процедура?”

5. Член 30 от Договора забранява всички мерки с ефект равностоен на количествено ограничение на търговията между държавите-членки. Забраната влиза в действие, когато въпросните мерки са в състояние да попречат на търговията между държавите-членки, било то пряко или косвено, действително или евентуално.

6. От информацията, предоставена от националния съд, е видно, че предметът на въпроса е да се установи, дали забраната на мерки с ефект равностоен на количествено ограничение, включва национални правила, които без да правят разграничение между вносни и местни стоки, неизбежно водят до забавяне извън разумните граници на прехвърлянето на увеличенията на цените на вносните стоки, особено в случая на производителите на храни за животни, вследствие на прилаганата в случая административна процедура. Национални правила от този вид, дори ако те се ограничават да наложат на производителя или вносителя да „нотифицира” за предвижданите увеличения на цените, преди те да са приложени, има действие на замразяване на цените, тъй като цените, цитирани от производителя преди да

извърши нотифицирането, са на практика „замразени”, най-малко по време на отлагателния срок.

7. Докато правила, които налагат замразяване на цените, които се прилагат еднакво към националните и към вносните стоки, сами по себе си не представляват мярка с ефект равностоеен на количествено ограничение, те на практика могат да породят такъв ефект, когато цените са на такова равнище, че търговията с вносни стоки става или невъзможна, или по-трудна от търговията с национални стоки. Такъв е, в частност, случаят, когато националните правила, като не допускат увеличените цени на вносните стоки да бъдат прехвърлени върху пазарните цени, замразяват цените на толкова ниско равнище, че - като се вземе предвид общото положение на вносните стоки във връзка с това на националните стоки - търговците, които желаят да внесат въпросните стоки в съответната държава-членка, могат да го направят само на загуба или, като вземат предвид равнището, на което са замразени цените на националните стоки, са принудени да предпочетат последните стоки.

8. Упоменатите по-горе съображения са достатъчни да предоставят основа за поисканото от националния съд тълкуване на член 30 от Договора, но за да предоставят на този съд необходимите критерии за тълкуването, следва да бъде отбелязано, че, когато се поставя под въпрос съвместимостта на националните мерки за контрол на цените с общата организация на земеделските пазари, оценката трябва да вземе предвид конкретни характеристики на тази организация, както Съдът е потвърдил в своята практика - в Решението от 23 януари 1975 г. (Galli, 31/74, Recueil, стр. 47), Решенията от 26 февруари 1976 г. (Tasca, 65/75, и Sadam, съединени дела 88/75 - 90/75 1976 Recueil стр.291 и стр. 323), Решението от 29 юни 1978 г. (Dechmann , 154/77 Recueil, стр. 1573) и Решението от 12 юли 1979 г. (Grosoli, 223/78) - в секторите, обхванати от обща организация на пазара, и a fortiori, когато тази организация се основава на обща ценова система, държавите-членки вече не могат да предприемат мерки чрез едностранно приети национални разпоредби, които въздействат на механизма на ценообразуването, установен с общата организация. В тези решения е посочено, че разпоредбите на регламент в областта на земеделието, който включва ценова система, приложима към етапите на производството и търговията на едро на стоки, обхванати от правилата на съответния пазар, предоставят на държавите-членки свободата - без това да накърнява други разпоредби на Договора - да предприемат едностранни мерки, които се отнасят до ценообразуването на етапите на търговията на дребно и потреблението при условие, че те не застрашават целите на функционирането на въпросната обща организация на пазара, по-специално нейната ценова система.

9. В настоящия случай от материалите по делото е видно, че стоката, по отношение на която е повдигнат въпросът за тълкуването на правото на Общността от националния съд, е фураж за добитък, който има според информацията, предоставена от обвиняемите по главното производство, високо съдържание на зърнени култури. Като се вземе предвид състава на тази стока, тя следователно представлява „фураж/храна за животни” по смисъла на член 1, буква г) от Регламент № 120/67 на Съвета от 13 юни 1967 г. относно общата организация на пазара на зърнени култури (ОВ 1967 г., 117, стр. 2269) и следователно попада в обхвата на разпоредбите на тази обща организация. Както Съдът вече е установил (Решение от 23 януари 1975 г., 31/74, Galli, Recueil, стр. 47), общата организация на пазара на зърнени култури, установена по силата на Регламент № 120/67, има за цел да постигне общ пазар на житните култури в Общността, подчинен на общо ръководство, като за тази цел тя осигурява система от правила и рамка на организацията, в която централна роля играе „ценовата система”, приложима към етапите на производството и търговията на едро. Национална система за контрол на цените, която се прилага към стоки, обхванати от такава обща организация на пазара и включва замразяване на цените на етапите на производство и търговия на едро, нахлува в област, които попадат в обхвата на такава обща организация, и следователно е несъвместима с тази организация, ако според националния съд тази система, като се прилага на последващите етапи на процеса на разпространение, застрашава целите и функционирането на тази организация.

10. На основание на изложеното по-горе следва да бъде постановено, че национална система за контрол на цените като посочената от националния съд, представлява мярка с ефект равностоен на количествено ограничение на вноса, която е забранена от член 30 от Договора за ЕИО, доколкото тя прави търговията със стоки, внесени от другите държави-членки било то невъзможна, или много по-затруднена от тази с национални стоки, или има ефект на облагодетелстване на търговията с национални стоки в ущърб на вносните стоки. В допълнение към това, такива национални правила са несъвместими с общата организация на пазара, която е установена за зърнените култури с Регламент № 120/67 на Съвета от 13 юни 1967 г., доколкото те се прилагат към цени на стоки, обхванати от този регламент, на етапите на производство и търговия на едро. Освен това, те са несъвместими с тази организация, ако според националния съд, като се прилагат на последващите етапи на процеса на разпространение, те застрашават целите и функционирането на тази обща организация.

По съдебните разноски

11. Разходите, направени от белгийското правителство, правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен от Hof van Cassatie с Решения от 9 януари 1979 г., реши:

Национална система за контрол на цените като посочената от националния съд, представлява мярка с ефект равностоен на количествено ограничение на вноса, която е забранена от член 30 от Договора за ЕИО, доколкото тя прави търговията със стоки, внесени от другите държави-членки било то невъзможна, или много по-затруднена от тази с национални стоки, или има ефект на облагодетелстване на търговията с национални стоки в ущърб на вносните стоки. В допълнение към това, такива национални правила са несъвместими с общата организация на пазара, която е установена за зърнените култури с Регламент № 120/67 на Съвета от 13 юни 1967 г., доколкото те се прилагат към цени на стоки, обхванати от този регламент, на етапите на производство и търговия на едро. Освен това, те са несъвместими с тази организация, ако според националния съд, като се прилагат на последващите етапи на процеса на разпространение, те застрашават целите и функционирането на тази обща организация.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 ноември 1979 година.

Подписи